

Geistlicher Baustein Nr. 37

"Ein Christ ist in der Ruhe "

Albanische Übersetzung

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 37

"Një i Krishterë është në Prehje (Qetësi) "

Hebrenjve 4,3:

“Sepse ne që kemi besuar, hyjmë në prehje, ashtu siç ka thënë Ai:

‘Kështu u betova në zemërimin Tim: Ata nuk do të hyjnë në prehjen Tim.’

Edhe pse veprat ishin përfunduar që nga themelimi i botës.”

Besimi ynë nuk mund të mbështetet mbi asgjë. Një i krishterë, besimi i tij duhet të ketë një vend të fortë prehjeje. Ju e dini këtë, dhe i vetmi vend i prehjes mbi të cilin një i krishterë, një i krishterë vërtet i rilindur, mund ta mbështesë besimin e tij apo të saj, është mbi Fjalën e palëkundshme të Perëndisë. Ai nuk është ndërtuar mbi rërën e lëvizshme të teologjive dhe mësimëve njerëzore, as mbi përkatësinë në ndonjë kishë të caktuar. Por një besimtar i vërtetë, besimi i tij prehet fort dhe në mënyrë të pandryshueshme, ashtu siç i afrohet Fjalës së Perëndisë.

Një herë i predikova gruas sime në shtrat deri në orën dymbëdhjetë dhe thjesht i tregoja sa i mrekullueshëm është Jezusi. Një tekst predikimi më erdhi në zemër dhe digjej aq fort brenda meje, sa që nuk mund të flija. Kështu i thashë: “E dashur, dua të të predikoj për një çast të vogël.” Dhe ajo u ngrit dhe, me anë të hirit, dëgjoi.

I thashë: “Besimi i krishterë është i ndërtuar fort mbi prehjen. Kjo është e vërtetë. Një i krishterë nuk lëkundet andej-këndeje. Një i krishterë nuk vrapon nga një vend në tjetrin. Një i krishterë nuk grindet, nuk zemërohet dhe nuk shqetësohet për gjërat. Një i krishterë është në prehje (i qetë). Gjithçka ka mbaruar. Gjithçka është përmbushur për besimtarin në Golgotë (Kol. 2,14–15). Kjo është e vërtetë. Mund të vijnë sëmundje dhe zhgënjime, por i krishteri është në prehje (i qetë) , sepse ai e di që Perëndia është i aftë të ruajë atë që Ai ka kryer. Ai e di se asgjë, çfarëdo qoftë apo si do që të duket, as sëmundja, as vuajtja, as vdekja, as uria dhe asgjë tjetër nuk mund të na ndajë nga dashuria e Perëndisë, e cila është në Jezus Krishtin (Rom. 8,38–39). Ne jemi në prehje (zë qetë) . Le të përplasen anija e vjetër sa të dojë, por spiranca mban!”

Njëherë isha në një port dhe e pashë këtë. Aty ishte një anije e madhe e vjetër. Velat ishin ulur, e dini ju. Dhe oh, çfarë stuhie në det. Ajo lëkundej sa andej-këtej. E pashë këtë anije të vjetër duke u lëkundur para dhe mbrapa, dhe disa dallgë hynin brenda dhe disa dallgë kalonin poshtë saj, dhe unë u çudita pse ishte kështu.

Dhe një burrë që rrinte aty tha:

“Ka një spirancë në det, prandaj anija nuk mund të fundoset. Ajo mund të kalojë përmes dallgëve, por nuk mund të fundoset, sepse është e ankoruar.”

Unë thashë: “Oh, lavdi qoftë Perëndisë! Ne kemi një spirancë” (Hebr. 6,19–20). Disa dallgë kalojnë mbi ne dhe disa kalojnë poshtë nesh, por kjo nuk ka rëndësi, nëse spiranca mban... Jo anija e mban veten, por spiranca është ajo që e mban. Nuk ka rëndësi se çfarë jam unë ose çfarë do të jem ose çfarë kam qenë; ka rëndësi se çfarë është Ai tani dhe çfarë ka bërë Ai për mua dhe për ty. Nuk ka rëndësi se çfarë mund të bëj unë; ka rëndësi ajo që ka bërë Ai.

Besimi im nuk është i ankoruar në atë që do të sjellin takimet e ardhshme. Besimi im nuk mbështetet në ndonjë aftësi që kam unë, as në atë se cilës kishë i bashkohem apo me cilët njerëz lidhem. Besimi im është i ankoruar dhe prehet plotësisht mbi veprën e përfunduar të Zotit Jezus Krisht, e cila tashmë është pranuar (Gjoni 19,30).

Perëndia e ka shfajësuar Atë duke e ringjallur prej të vdekurve.

“Këtu është Biri Im i dashur, në të cilin jam kënaqur ” (Mat. 17,5), dhe Perëndia e ringjalli Atë prej të vdekurve për shfajësimin tonë. Nuk është çudi që poeti tha:

“I gjallë Ai më deshi, duke vdekur Ai më shpengoi,

i mori mëkatet e mia mbi Vete në varr.

Triumfalisht u ringjall, ne jemi shfajësuar!

Së shpejti Ai vjen përsëri, o ditë e lavdishme!”

I krishteri prehet në këtë shpresë mbi detet e stuhishme. Me siguri, stuhitë do të vijnë, të gjitha llojet e problemeve, por ne jemi të ankoruar. Kjo është e gjitha. Nuk do të fundoset kurrë. Nuk mund të fundoset.

Çfarë duhet të bësh? Beso dhe dëgjo. Besimi vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi nga Fjala (Rom. 10,17); beso dhe zbatoje dhe prehu! A e shihni? Fjala e thotë kështu; dëgjoje! Zemra jote e thotë kështu; besojë! Dhe e gjithë qenien tënde pprehu në të. Ka përfunduar.

Besimi vjen nga dëgjimi.

Jezusi tha Fjalën:

“Ai që e dëgjon Fjalën Time dhe beson në Atë që më ka dërguar Mua, ka jetë të përjetshme – një jetë që nuk mbaron kurrë, një jetë që zgjat përjetësisht.”

(Gjoni 5:24)

A nuk është kjo e mrekullueshme?

Jetë e përjetshme – dhe nuk do të humbasë kurrë, por tashmë ka kaluar nga vdekja në jetë; nga ndarja në prani të përhershme. Amen.

Aty ku dikur ishte i huaj për Perëndinë (Efesianëve 2:11–22), tani nuk je më i huaj, por je bërë një fëmijë.

Nga vdekja në jetë, nga errësira në dritë, nga e vdekshmja në të pavdekshmen, nga prishja në paprishshmëri, nga trishtimi në gëzim, nga vdekja në jetë – dhe tani pushon plotësisht në të “KËSHTU THOTË ZOTI”.

Jo mbi ndjenja, jo mbi emocione mendore, jo mbi teori ose mbi diçka të paqartë që dikush ta ka thënë dhe që nuk ka themel, si për shembull:

“Mirë, eja dhe bashkohu me kishën tonë dhe kjo do ta zgjidhë çështjen.”

Jo! – shpirti i njeriut pushon fort mbi Fjalën e Perëndisë.

Perëndia e ka thënë kështu.

Kjo e përfundon çështjen dhe e bën atë realitet.

Zemra është vendbanimi i Perëndisë.

Në Dhiatën e Vjetër Perëndia banonte në lavdinë e Tij mbi Arkën e Besëlidhjes – dhe zemra është ajo arkë.

Perëndia nuk banon në kokë, por në zemër.

Perëndia nuk njihet përmes teologjisë.

Perëndia nuk njihet përmes kuptimit intelektual.

Perëndia njihet përmes një përvoje të vjetër, të shenjtëruar, të rilindur, që ndodh në zemrën e njeriut

(Gjoni 3:3–8).

Edhe nëse një burrë ose një grua jeton një jetë të mirë, vendi i vërtetë i shpëtimit është në zemër – i fshehur me Krishtin

(Kolozianëve 3:1–4).

Dhe kur Krishti, Fryma e Shenjtë, hyn në zemrën tënde, Ai është në ty – me temperamentin tënd –

dhe Ai jeton jetën e Tij përmes vullnetit të Tij përmes teje.

Halleluja! (Kolozianëve 1:26–28)

Ti je aq i dorëzuar, sa Krishti flet fjalët që Ai vetë do t’i fliste.

Ai mendon mendimet që Ai do t’i mendonte – përmes teje.

Ai bën veprat që Ai do t’i bënte – përmes teje.

Ti je i dorëzuar

dhe në prejje frymëror.

Çfarë pamjeje e mrekullueshme e një të krishteri plotësisht të shenjtëruar dhe të dorëzuar!

Krishti vepron nëpërmjet tij.

Pali tha: “Krishti është jeta ime, dhe vdekja është fitimi im” (Filipianëve 1:21).

“Që tani e tutje nuk jetoj më unë për veten time, por Krishti jeton në mua” (Galatasve 2:19–20).

Krishti jeton në çdo shpirt të veçantë që i është dorëzuar Atij. Krishti flet përmes buzëve, mendon përmes mendjes, sheh përmes syve, vepron përmes temperamentit. Halleluja!

Atëherë gjërat e botës janë shuar. A mund të jetë ndryshe veçse gjithmonë e ëmbël dhe e këndshme? Krishti ka marrë kontrollin! Amen. A mund ta shohësh? Kjo është. Është Krishti në ty, Krishti në ty.

Ti thua: “Mirë, unë besoj se kjo është e vërteta.” Kjo është e saktë. Ende është këtu, në kokë, por duhet të zbresë në zemër. Kur kjo ndodh, atëherë e gjithë qenia jote është Krishti. Qëndrimi yt, dëshirat e tua, oreksi yt, gjithçka jote është Krishti: i dorëzuar, në prehje, gjithçka e përsosur. Pa marrë parasysh sa e pakuptimtë duket ose sa e errët duket, përsëri mbetet e njëjta gjë. Krishti është në ty.

Ai i flet mëkatarit me zërin me të cilin do t’i fliste vetë. Ai i flet prostitutës me zërin me të cilin do t’u fliste atyre. Ai mendon përmes mendësisë sate pikërisht ato mendime që ia flet zemrës sate, njësoj sikur të ishte këtu në tokë. Ti nuk i përket më vetes, por je i dorëzuar. [1]

Unë thashë se kur njëherë ke ardhur te Krishti, njëherë i ke besuar Atij, njëherë e ke pranuar Atë, ti ke hyrë në prehje; të gjitha gjërat e botës duken sikur vdesin (2 Korintasve 5:17). Atëherë ke prehje, prehje në shpirtin tënd. Kur hyn në atë gjendje, aty je. Ti pushon me Krishtin. [2]

Përvoja e krishterë është plotësisht dhe vetëm e bazuar në prehje.

“Ejani tek Unë, të gjithë ju që jeni të lodhur dhe të ngarkuar, dhe Unë do t’ju jap prehje” (Mateu 11:28–30).

Ne përplasem nga njëra anë në tjetrën, derisa të vish te Krishti; pastaj gjithçka merr fund. Ti pushon plotësisht në Krishtin. Pa marrë parasysh çfarë vjen ose çfarë shkon, asgjë nuk mund të na prekë pa kaluar më parë te Bariu. Ai duhet ta lejojë atë

(Gjoni 10:1–4). [3]

“Besimi vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi nga Fjala e Perëndisë.” Amen.

Më tregoni një njeri që mund të thotë diçka të kundërtën

dhe të pretendojë se është Fjala e Perëndisë, kur qielli dhe toka do të kalojnë, por kjo Fjalë nuk do të kalojë kurrë (Mat. 24,35).

Besimi e gjen vendin e tij të shenjtë të pushimit në Fjalë. Ai ngrihet drejt e në majën e atij Shkëmbi të përjetshëm, Krishtit Jezus, Fjalës, shtrihet aty dhe pushon. Le të fryjnë erërat, le të shpërthejnë stuhitë! Ai është i sigurt përjetësisht. Ai pushon pikërisht mbi këtë Fjalë. Aty është vendi ku besimi, besimi i vërtetë i krishterë, pushon. Vendi i pushimit është Fjala, sepse ai e di se Perëndia gjithmonë do të tregojë Vetën më të madh se çdo armik i Tij. Pa marrë parasysh sa keq duket situata dhe si ka hyrë armiku dhe duket sikur je mposhtur; besimi e di megjithatë.

Tani juve, njerëz të sëmurë — oh, sa shumë dua t’ju vë këtë në zemër! Nëse ju e kapni këtë besim se jeni shëruar, atëherë të gjitha rrethanat, gjithçka tjetër, të gjitha shenjat, të gjitha simptomat mund të tregojnë se do të vdisni, por kjo nuk do t’ju lëkundë! Vendi juaj i prehjes është në shenjtëroren e Fjalës së Perëndisë, ku besimi, besimi i vërtetë, ulet dhe prehet. Jo besim i rremë tani, por besim! Jo shpresë, por besim! Shpresa është jashtë dhe shpreson që të ishte brenda. Besimi është tashmë brenda, shikon jashtë dhe thotë: “Është kryer.” Ja, ky është besimi. Aty është vendi ku besimi merr prehjen e tij, sepse ai e di se Perëndia kurrë, kurrë nuk do të lejojë që armiku ta shkelë. Këtë Ai nuk e ka bërë kurrë. Besimi e di këtë; nuk ka rëndësi se si duket çështja.

Noeu e dinte se arka do të notonte. Shikoni, plotësisht i sigurt.

Danieli e dinte se Perëndia mund t’ua mbyllte gojët luanëve.

Tre burrat në furrën e zjarrtë e dinin se Perëndia mund ta ndalte zjarrin. [4]

Ejani thjesht tek Ai dhe pushoni! Nëse Ai është Jehova-Jireh, atëherë pushoni në këtë! Nëse Ai është Jehova-Rapha, pushoni në këtë! Nëse Ai është Zoti që na ka shpëtuar me hir, pushoni në këtë! Nëse Ai është Zoti që na ka shëruar me hir, pushoni në këtë! Nëse Ai është Perëndia që vjen nga qielli me dhjetëra mijëra shenjtorë të Tij, pushoni në këtë! Nëse të vdekurit në Krishtin do të ringjallen së pari, pushoni në këtë! Gjithçka është pushim! Oh, tani ndihem vërtet shumë mirë.

Oh, të prehesh, të mos vraposh nga Pontiusi te Pilati dhe të mos bartesh nga çdo erë mësimi, por të prehesh në atë që Perëndia ka thënë. [5]

Ja këtu është mrekullia e madhe: mrekullia ishte se si Perëndia e fshehu fëmijën e Tij besimtar në arkën e sigurisë. Gjatë gjithë kohës bubullinin rrufetë dhe binte shiu, por Noeu prehej në arkën e Perëndisë, i paracaktuar që të hynte në atë arkë. Kur ranë plagët, Noeu ishte në qetësi dhe siguri. Ai që ata e kishin përqeshur, atëherë kishte hyrë në prehje (Zanafilla 6,8-22; 7,1-18).

Ata që sot të qeshin dhe të tallin, sepse ti dëshiron të jetosh një jetë plotësisht të dorëzuar Zotit Jezus, nuk e kuptojnë se ti je i fshehur nën krahët e Tij të përjetshëm. Ata nuk e kuptojnë se ti prehesh në gjithëfuqinë, aq i sigurt sa mund të jesh, dhe asgjë nuk mund të të dëmtojë (Psalmi 27,5).

Uji filloi të rritej dhe njerëzit filluan të bërtasin e të qajnë. Dhe në vend që arka të mbetej poshtë, ajo notoi mbi ujë dhe e çoi Noeun përmes dallgëve si në një djep. Me siguri, kjo ishte një shenjë. Perëndia e pastroi botën nga mëkati. Ai donte të fillonte një të re. Shenjat dhe mrekullitë u shfaqën përpara se Ai ta bënte këtë. [6]

Tani, këtë e vërej te shumica e të krishterëve. Shumica e njerëzve që mund të pohojnë se janë të krishterë, duket se kanë një luftë kaq të ashpër për t'u kapur fort. Unë besoj se kjo ndodh sepse mungon një mësim i saktë biblik. Nuk ekziston diçka e tillë që ne të kapemi fort. Ai e merr përsipër kapjen.

I gjithë parimi i krishterë është i ndërtuar mbi prehje.

“Ejani tek Unë të gjithë ju që jeni të lodhur dhe të ngarkuar, dhe Unë do t’ju jap prehje.”

Ju nuk keni nevojë të shqetësoheni dhe të luftoni. Thjesht prehuni, kaq është! Prehje e dhuruar, ti hyn në paqen se e gjithë çështja është e përfunduar.

“Ata që Ai i thirri, i shfajësoi; dhe ata që i shfajësoi, i ka përlëvdur tashmë” (Romakëve 8,30).

Vëre: nuk është diçka që ti bën, apo që mund ta bësh. Është ajo që Perëndia ka bërë për ty në Krishtin.

Dikush tha: „Epo, po të them se unë jam ndalur nga kjo dhe ajo dhe kam shkuar për të kërkuar Perëndinë.” Askush nuk e ka kërkuar ndonjëherë Perëndinë. Njeriu nuk e kërkon Perëndinë (Rom. 3,10-12); Perëndia e kërkon njeriun (Rom. 10,20). Që në fillim, në Kopshtin e Edenit, kjo u dëshmuar. Adami në fakt do të duhej të ecte nëpër kopsht dhe të thërriste: „Atë, Atë, ku je?” Por ishte Perëndia Ai që ecte nëpër Kopshtin e Edenit dhe tha: „Adam, Adam, ku je?” Dhe Adami u fsheh. Kjo është natyra e njeriut (Zan. 3,8-10). [7]

Në shtëpinë e Perëndisë gjithmonë ka pasur një arkë. Kishte një arkë në ditët e Noeut për shpëtimin e popullit të tij. Kishte një arkë në ditët e Ligjit, Arkën e Dëshmisë në ditët e Ligjit. Ata ndiqnin Arkën e Besëlidhjes, arkën, dhe tani ka një seksion të tretë shpëtimi, si koha e Noeut, koha e Lotit dhe tani kjo kohë. Tani ka një arkë, dhe kjo arkë nuk është një denominacion, as nuk janë veprat e mira që ti bën, por është përmes një Fryme (1 Kor. 12,13): ne të gjithë jemi pagëzuar në një trup, në fushën e kësaj Mbretërie, një pagëzim frymor. Nuk ka rëndësi sa i mirë, sa i keq apo çfarëdo qofsh; ti je në këtë Mbretëri përmes pagëzimit të Frymës së Shenjtë. Kjo është e vetmja rrugë se si do të fitosh. Të gjithë ata që janë nën gjakun e derdhur janë fitimtarë (Zbul. 12,11), sepse ti vetë nuk mund të fitosh; është Ai që fiton për ty (Rom. 8,37). Ti ke hyrë në prekje.

„Si ta di atëherë se jam brenda?” Vëzhgo çfarë lloj jete jeton. Shiko rreth e rrotull. Shih nëse ajo thjesht jeton vetvetiu nga brenda teje. Apo duhet të përpiqesh dhe të sforcohesh që ta bësh. Por mos u përpiq ta bësh vetë. [8]